

Art Tilbragelser, vi maae see imøde med Nøglighed. Hvad vil en Oplosning sige? Det vil meget simpelt sige: at Regjeringen antager, at de, der have sendt os, ere af en anden Mening end vi, og at, naar vi bleve sendte hjem, saa bliver der sendt Folk istedet, som dele Regjeringens Mening. Naar dette Forsøg er gjort, og gjentagen gjort, og Regjeringen faaer den samme Mening igjen tilbage, saa hører der enten ganske overordentlige Omstændigheder eller en umaneerlig Selvtilid til ikke at lade Andre forsøge, om de kunde gjøre noget Bedre selv; men det ville vi nu ikke tale om, thi det ligger aldeles ikke for. Hvad Forslaget angaaer, saa reducerer det sig ganske simpelt til, at vi troe, at 5 Aar ere for lang en Tid at beholde Satser, som vi antage ere mere fremkomne ved det Slags Opbrusning, der er for Diebliffet til at skulle have større Indtægter, Tillæg i Anledning af Dyrtiden etc.; noget Andet er det, naar en virkelig Fornødenhed er tilstede; men jo tidligere man kommer til at undersøge Forholdene paany, desto sikkrere bliver ogsaa den Erkjendelse, man kommer til; man har for at komme til de Satser, som her ere opskillede, kun havt meget ufuldstændige Oplysninger at støtte sig til; man har heller ikke kunnet komme til at dømme om det virkelige Arbeide, som var tilstede, og om dette Arbeide var indrettet paa en fornuftig Maade; men man har kun faaet Oplysning om, at de Bedkommende ikke mere syntes, at de kunde udføre deres Arbeide, uden at de fik forøgede eller bedre betalte Kræfter. Vi have seet Amtstuer, hvor en Amtsforsvalter døde nedtynget af et overvældende Arbeide og efterladende sine Sager i Uorden, og vi have seet en Anden følge efter ham og i ganske saa Aar at have bragt et saadant Arbeide i Gang, at man tilsidst sagde, at han gjorde det ganske alene med en Dreng; men det var blot en Maade at udtrykke paa, hvor let det var blevet, som før havde været saa overordentlig vanskeligt. Derfom det nu er saa, at vi her maae betale med forøgede Udgifter den mindre Bequemhed og den mindre Indsigt i at lede Forretningerne paa en let Maade, saa er det ikke rigtigt, og dette ville vi komme til at undersøge om 2 Aar, thi saa vente vi at see et nyt Lovforslag

bragt for, og til den Tid har Enhver især kunnet udruste sig med de fornødne Oplysninger for at bedømme Sagen i sig selv. — Jeg troer derfor ikke, at den ærede Minister bør være imod det for Principets Skyld, thi det kan ikke være ham imod, at vi have det Princip ikke at give større Contoirudgifter end dem, som ere nødvendige, og faae Arbeidet gjort paa en saadan Maade, at der behøves saa saa Kræfter dertil som muligt.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke gaae ind paa en længere Udvikling af det, der ligger i at fremtvinge Love ved at nægte Pengebevillinger; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at jeg er saameget mere tilbvielig til at holde mig til Principet, som der i det ærede Udvalgs Uttringer slet ikke ligger den Begrundelse, at man vil have Loven indskrænket til 2 Aar, fordi man troede, at i de foreslaaede 5 Aar skulde den Godtgjørelse, som man indrømmede, blive for høi. Det er ganske vist, at Skatteydernes Tal vil formeres i de følgende Aar, og at den Revision, som er paa-tænkt og omtalt ved selve Lønningslovens Udgivelse, gaaer ud paa at forøge Udgifterne i Forhold til Arbeidet, da forøget Arbeide ganske sikkert behøves. Som sagt, formener man, at den bestaaende Indretning ved Udskrivning og Opkrævning af Statter ikke er hensigtsmæssig, saa er det det Samme som at sige, at de Love, hvorved hele dette Forhold er ordnet, ikke ere hensigtsmæssige, og at man derfor kun vil bevilge Pengene for 2 Aar. Regjeringen kan deraf vide, at den, naar de 2 Aar ere gaaede, maa komme med en ny Lovgivning i den Retning; det ligger ligefrem i Udvalgets Indstilling, og det er det, som jeg maa erklære mig imod. Skulde man forøvrigt forlade denne Grundvold og holde sig til, at man vil have nærmere Undersøgelser om 2 Aar, saa forekommer det mig, at der fra den ærede Rigsdagsmænds Standpunkt, da Forretningerne stadigt forøges ved de Udstykningsforretninger, der gaae for sig, og Skatteydernes Antal tiltager, ingen Grund er til at forforte den foreslaaede Revisions-termin af 5 Aar, hvilket desuden vilde foranledige Arbeide og Tidsanvendelse baade for Rigsdagen og Regjeringen.